

Ročník 1979

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 7

Vydána dne 28. dubna 1979

Cena

OBSAH:

- 44. Usnesení předsednictva České národní rady, kterým se vyhlašuje doplňovací volba do Národního výboru hlavního města Prahy ve volebním obvodě č. 69 (Praha 5)
- 45. Vyhláška federálního ministerstva pro technický a investiční rozvoj, kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 83/1976 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu
- 46. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Japonskem o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu
- 47. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Dohodě o kulturní a vědecké spolupráci mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Hašemitského království Jordánsko

Oznámení o vydání obecných právních předpisů

Oznámení o uzavření mezinárodních smluv

44

USNESENÍ

předsednictva České národní rady

ze dne 15. března 1979,

kterým se vyhlašuje doplňovací volba do Národního výboru hlavního města Prahy
ve volebním obvodě č. 69 (Praha 5)

Předsednictvo České národní rady

vyhlašuje podle § 50 odst. 1 zákona České národní rady č. 54/1971 Sb., o volbách do národních výborů v České socialistické republice, doplňovací volbu do Národního výboru hlavního města Prahy ve volebním obvodě č. 69 (Praha 5) a stanoví den jejího konání na čtvrtek 3. května 1979.

Erbán v. r.

45

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva pro technický a investiční rozvoj

ze dne 18. března 1979,

kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 83/1976 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu

Federální ministerstvo pro technický a investiční rozvoj stanoví podle § 143 odst. 1 písm. k) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon):

Čl. I

Vyhláška federálního ministerstva pro technický a investiční rozvoj č. 83/1976 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, se mění a doplňuje takto:

1. § 2 odst. 2 zní:

„(2) Při nástavbách, stavebních úpravách a udržovacích pracích na stavbách se postupuje podle této vyhlášky přiměřeně.“

2. § 4 odst. 6 zní:

„(6) Stavební pozemky se mohou oplotit nebo ohradit, je-li to žádoucí zejména z důvodů bezpečnosti, ochrany majetku, zvláštní povahy stavby nebo celkového uspořádání při začlenění stavby v území.“

3. § 44 zní:

„§ 44

(1) Vytváří-li rodinné domky mezi sebou volný prostor, vzdálenost mezi nimi má být 10 m, nesmí však být menší než 7 m.

(2) Vzdálenost rodinných domků vytvářejících mezi sebou volný prostor nesmí být od společných hranic pozemků menší než 3 m. Pokud by rozměry stavebního pozemku znemožňovaly účelné dispoziční řešení stavby rodinného domku, může stavební úřad snížit jeho vzdálenost od společné hranice pozemků výjimečně až na 2 m.

(3) Ve zvlášť stísněných územních podmínkách, kde nelze dodržet vzdálenosti podle odstavce 1, může stavební úřad snížit vzdálenost mezi rodinnými domky až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých částí stěn nejsou okna obytných místností. V těchto

případech se nemusí uplatnit ustanovení odstavce 2 o vzdálenostech rodinných domků od společných hranic pozemků.

(4) Vzdálenosti se měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, popřípadě od vnějších hran vstupů, balkonů, lodžii, teras, od hranic pozemků apod.“

4. V § 45 odst. 1 se vypouštějí slova „garáže a“ a slovo „drobné“.

5. V § 45 odst. 2 se vypouštějí slova „garáže a drobné“.

6. § 45 odst. 4 zní:

„(4) Pro stavby umístované na stavebních pozemcích rodinných domků podle odstavce 1 neplatí ustanovení § 44.“

7. § 53 odst. 7 zní:

„(7) Na stavebních pozemcích rekreačních chat v krajině se mohou umísťovat jen takové drobné stavby, které podstatně neovlivní životní prostředí a plní doplňkovou funkci rekreačních chat v krajině nebo vhodně doplňují jejich rekreační účel, a to jen pokud zajištění takové funkce ve stavbě hlavní není vhodné. Garáže pro osobní motorová vozidla se smějí zřizovat pouze jako vestavěné do rekreačních chat.“

8. V § 56 se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní:

„(3) Na stavebních pozemcích rekreačních domků se mohou umísťovat jen takové stavby, které podstatně neovlivní životní prostředí a plní doplňkovou funkci rekreačních domků nebo vhodně doplňují jejich rekreační účel, a to jen pokud z důvodů stavebně technických není možno takovou funkci zajistit přímo v rekreačních domcích.“

9. V § 56 se dosavadní odstavec 3 označuje jako odstavec 4.

10. § 57 zní:

„§ 57

(2) Při úpravách se má zachovat původní ráz stavby.“

(1) Pro úpravy staveb na rekreační chalupy a pro umísťování staveb, které plní doplňkovou funkci k rekreačním chalupám platí ustanovení § 56 odst. 2 až 4.

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. května 1979.

Ministr:

Ing. Šupka v. r.

46

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 18. ledna 1979

**o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Japonskem
o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu**

Dne 11. října 1977 byla v Praze podepsána Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Japonskem o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu.

Se Smlouvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a

prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Tokiu 26. října 1978.

Smlouva vstoupila v platnost na základě svého článku 28 dnem 25. listopadu 1978.

Český překlad textu Smlouvy se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Cháoupek v. r.

SMLOUVA

**mezi Československou socialistickou republikou a Japonskem
o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu**

Československá socialistická republika a Japonsko,

přejíce si uzavřít smlouvu o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu,

se dohodly takto:

Článek 1

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které mají bydliště či sídlo v jednom nebo v obou smluvních státech.

Článek 2

1. Daně, které jsou předmětem této smlouvy, jsou:

a) V Japonsku:

- (i) daň z příjmu,
- (ii) daň společností a
- (iii) místní daň obyvatelstva
(dále nazývané „japonská daň“).

b) V Československu:

- (i) odvod ze zisku a daň ze zisku,
- (ii) daň ze mzdy,
- (iii) daň z příjmů z literární a umělecké činnosti,
- (iv) daň zemědělská,
- (v) daň z příjmů obyvatelstva a
- (vi) daň domovní
(dále nazývané „československá daň“).

2. Smlouva se bude také vztahovat na všechny totožné nebo podstatně podobné daně, které budou ukládány po podpisu této smlouvy vedle nebo místo daní uvedených v předcházejícím odstavci. Příslušné úřady smluvních států si budou v přiměřené lhůtě oznamovat všechny změny, které budou provedeny v jejich příslušných daňových zákonech.

Článek 3

1. V této smlouvě, pokud souvislost nevyžaduje odlišný vklad:

- a) Výraz „japonsko“, pokud je užit v zeměpisném smyslu, označuje všechna území, na nichž platí zákony upravující japonskou daň.
- b) Výraz „československo“ označuje československou socialistickou republiku.
- c) Výrazy „jeden smluvní stát“ a „druhý smluvní stát“ označují Japonsko nebo Československo, jak to souvislost vyžaduje.
- d) Výraz „daň“ označuje japonskou daň nebo československou daň, jak to souvislost vyžaduje.
- e) Výraz „osoba“ zahrnuje fyzické osoby, společnosti a všechna jiná sdružení osob.
- f) Výraz „společnost“ označuje každou právnickou osobu nebo každou podstatu, která je posuzována jako právnická osoba pro daňové účely.
- g) Výrazy „podnik jednoho smluvního státu“ a „podnik druhého smluvního státu“ označují podnik provozovaný osobou mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě, případně podnik provozovaný osobou mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě.
- h) Výraz „příslušníci“ označuje všechny fyzické osoby, které jsou státními občany některého smluvního státu, všechny právnické osoby, zřízené nebo organizované podle práva některého smluvního státu, a všechny organizace bez právní subjektivity, které jsou pro účely daně tohoto smluvního státu posuzovány jako právnické osoby, zřízené nebo organizované podle práva tohoto smluvního státu.
- i) Výraz „příslušný úřad“ ve vztahu k smluvnímu státu označuje ministra financí tohoto smluvního státu nebo jeho zmocněného zástupce.
- j) Výraz „mezinárodní doprava“ označuje každou dopravu uskutečněnou lodí nebo letadlem, které jsou provozovány podnikem některého smluvního státu, pokud loď nebo letadlo nejsou využívány pouze mezi místy ležícími v druhém smluvním státě.

2. Každý výraz, který není ve Smlouvě jinak definován, má pro aplikaci této smlouvy smluvním státem smysl, který je mu určen právními předpisy tohoto smluvního státu, které upravují daň, jež jsou předmětem této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad.

Článek 4

1. Výraz „osoba mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě“ označuje pro účely této smlouvy jakoukoli osobu, která je podrobena zdanění podle zákonů tohoto smluvního státu z důvodu svého bydliště, pobytu, hlavní správy, místa vedení nebo každého jiného kritéria obdobné povahy. Výraz nezahrnuje fyzické osoby, které jsou podrobeny zdanění v tomto smluvním státě pouze proto, že pobírají příjem ze zdrojů umístěných v tomto státě.

2. Jestliže fyzická osoba má podle ustanovení odstavce 1 bydliště v obou smluvních státech, rozhodnou příslušné úřady vzájemnou dohodou, ve kterém smluvním státě se pro účely této smlouvy považuje za umístěné bydliště této fyzické osoby.

3. Jestliže osoba jiná než osoba fyzická má podle ustanovení odstavce 1 sídlo v obou smluvních státech, předpokládá se, že má sídlo v tom smluvním státě, v němž je místo její hlavní správy.

Článek 5

1. Výraz „stálá provozovna“ označuje pro účely této smlouvy trvalé zařízení pro podnikání, v němž podnik vykonává zcela nebo zčásti svoji činnost.

2. Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

- a) místo vedení,
- b) závod,
- c) kancelář,
- d) továrnu,
- e) dílnu,
- f) důl, lom, nebo jiné místo, kde se těží přírodní zdroje,
- g) staveniště nebo montáž, které trvají déle než 12 měsíců.

3. Výraz „stálá provozovna“ nezahrnuje:

- a) zařízení, které se využívá pouze k uskladnění, vystavení nebo k dodávkám zboží patřícího podniku,
- b) zboží patřící podniku, které je uskladněno pouze jako zásoba, za účelem výstavy nebo dodání,
- c) zboží patřící podniku, které je uskladněno pouze za účelem zpracování jiným podnikem,
- d) trvalé zařízení sloužící podnikání, které je využíváno pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik,
- e) trvalé zařízení sloužící podnikání, které je využíváno pro podnik pouze za účelem reklamy, poskytování informací, vědeckých rešerší nebo podobných činností, které mají přípravný nebo pomocný charakter,
- f) montáž prováděná podnikem jednoho smluvního státu ve spojení s dodávkou strojů nebo zařízení z tohoto smluvního státu do druhého smluvního státu.

4. Osoba jednající v jednom smluvním státě pro podnik druhého smluvního státu — jiná než zástupce mající nezávislé postavení, o němž pojednává odstavec 5 — se považuje za stálou provozovnu v prvně zmíněném smluvním státě, jestliže je v tomto prvně zmíněném smluvním státě vybavena plnou mocí, kterou tam obvykle využívá a která jí dovoluje uzavírat smlouvy jménem podniku, pokud činnost této osoby není omezena na nákupy zboží pro podnik.

5. Za stálou provozovnu podniku jednoho smluvního státu se v druhém smluvním státě nepovažuje pouhá skutečnost, že podnik v tomto druhém smluvním státě vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo každého jiného zástupce majícího nezávislé postavení, pokud tyto osoby jednají v řádném rámci své obchodní činnosti.

6. Skutečnost, že společnost, která má sídlo v jednom smluvním státě, ovládá společnost nebo je ovládána společností, která má sídlo v druhém smluvním státě, nebo která v tomto druhém smluvním státě vykonává svoji činnost (ať prostřednictvím stálé provozovny nebo jinak), nečiní sama o sobě z kterékoliv této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

1. Příjem z nemovitého majetku může být zdaněn ve smluvním státě, v němž je takový majetek umístěn.

2. Výraz „nemovitý majetek“ se definuje ve shodě s právem toho smluvního státu, v němž je takový majetek umístěn. Výraz zahrnuje v každém případě příslušenství nemovitého majetku, živý i mrtvý inventář zemědělských a lesních hospodářství, práva, na která se vztahují ustanovení občanského práva o nemovitém majetku, požívání nemovitého majetku a práva na proměnlivá nebo pevná plnění, placená jako náhrada za těžení nebo za právo na těžení nerostných ložisek, pramenů a jiných přírodních zdrojů. Lodi a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.

3. Ustanovení odstavce 1 se použije na příjem z přímého užívání, nájmu nebo každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Ustanovení odstavců 1 a 3 se použijí také na příjem z nemovitého majetku podniku a na příjem z nemovitého majetku užívaného k výkonu svobodného povolání.

Článek 7

1. Zisk podniku jednoho smluvního státu podléhá zdanění pouze v tomto smluvním státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, může být zisk podniku zdaněn v tomto druhém smluvním státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém jej lze přičítat této stálé provozovně.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzuje se v každém smluvním státě této stálé provozovně zisk, který by mohla podle očekávání docílit, kdyby jako samostatný podnik vykonávala totožné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a obchodovala

zcela nezávisle s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

3. Při výpočtu zisku stálé provozovny se povolují odečíst náklady vynaložené na cíle sledované touto stálou provozovnou včetně výloh vedení a všeobecných administrativních výloh takto vynaložených, ať ve smluvním státě, v němž je tato stálá provozovna umístěna, či jinde.

4. Pokud je v některém smluvním státě obvyklé určovat zisk, který má být přičten stálé provozovně, na základě rozdělení celkového zisku podniku jeho různým částem, nebrání nic v odstavci 2, aby tento smluvní stát určil zisk, jenž má být zdaněn, takovým rozdělením, jaké je obvyklé. Přijatá metoda dělení musí být však taková, aby výsledek byl v souladu se zásadami, stanovenými v tomto článku.

5. Stálé provozovně se nepřičte žádný zisk na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

6. Zisk, který se má přičíst stálé provozovně, se pro účely předchozích odstavců vypočítá každý rok podle téže metody, pokud neexistují závažné a dostatečné důvody pro jiný postup.

7. Jestliže zisk zahrnuje části příjmu, o nichž se pojednává odděleně v jiných člancích této smlouvy, nedotknou se ustanovení tohoto článku ustanovení oněch článků.

Článek 8

1. Zisk z provozování lodí nebo letadel v mezinárodní dopravě, prováděné podnikem některého smluvního státu, podléhá zdanění pouze v tomto smluvním státě.

2. Pokud jde o provádění mezinárodní námořní nebo letecké dopravy podnikem některého smluvního státu, osvobodí se takový podnik, je-li podnikem československým, od živnostenské daně v Japonsku, a japonský podnik se osvobodí od jakékoliv daně obdobné japonské živnostenské daně, pokud by byla vybírána později v Československu.

3. Ustanovení odstavců 1 a 2 se použijí také na zisk z účasti na poolu, společném provozu nebo na mezinárodní provozní organizaci.

Článek 9

Jestliže

- a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo jmění podniku druhého smluvního státu, nebo
- b) tytéž osoby se přímo nebo nepřímo podílejí na vedení, kontrole nebo jmění podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu,

a jestliže v jednom i v druhém případě byly mezi oběma podniky v jejich obchodních nebo finančních vztazích sjednány nebo jim uloženy podmínky, které se liší od podmínek, které by byly sjed-

nány mezi podniky nezávislými, může být zisk, který by byl bez těchto podmínek docílen jedním z podniků, který však vzhledem k těmto podmínkám docílen nebyl, včleněn do zisku tohoto podniku a zdaněn.

Článek 10

1. Dividendy vyplácené společností, která má sídlo v jednom smluvním státě, osobě mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém smluvním státě.

2. Tyto dividendy však mohou být zdaněny ve smluvním státě, v němž má sídlo společnost, která je vyplácí, a to podle právních předpisů tohoto smluvního státu. Daň takto stanovená však nepřesáhne:

- a) 10 % hrubé částky dividend, jestliže příjemce je společností, která vlastní nejméně 25 % podílů spojených s hlasovacím právem na společnosti vyplácející dividendy po dobu šesti měsíců bezprostředně předcházejících datu výplaty takových dividend,
- b) 15 % hrubé částky dividend ve všech ostatních případech.

Tento odstavec se nedotkne zdanění zisku společnosti, ze kterého jsou dividendy vypláceny.

3. Výraz „dividendy“, použitý v tomto článku, označuje příjem plynoucí z akcií nebo jiných práv, s výjimkou pohledávek z účastí na zisku, právě tak jako příjem z jiných společenských práv, který je postaven na roveň příjmu z akcií daňovými předpisy smluvního státu, v němž má sídlo společnost vyplácející dividendy.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže příjemce dividend, mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě, má v druhém smluvním státě, v němž má sídlo společnost vyplácející dividendy, stálou provozovnu, s níž je skutečně spojeno vlastnictví akcií, na jehož základě se dividendy vyplácejí. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7.

5. Jestliže společnost, mající sídlo v jednom smluvním státě, dosahuje zisk-nebo příjem z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý smluvní stát vybrat žádnou daň z dividend vyplácených společností osobám, které nemají bydliště či sídlo v tomto druhém smluvním státě, ani podrobit nerozdělený zisk společnosti daní z nerozděleného zisku, i když vyplácené dividendy nebo nerozdělený zisk pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisku nebo z příjmu, které pocházejí z tohoto druhého smluvního státu.

Článek 11

1. Úroky, mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené osobě mající bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém smluvním státě.

2. Tyto úroky však mohou být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, a to podle právních předpisů tohoto smluvního státu. Daň takto stanovená však nepřesáhne 10 % hrubé částky úroků.

3. Úroky, mající zdroj v jednom smluvním státě a placené vládě druhého smluvního státu, jeho místním úřadům, ústřední bance tohoto druhého smluvního státu nebo finanční instituci, která je plně ve vlastnictví tohoto státu, nebo osobě mající v tomto druhém smluvním státě bydliště či sídlo, z pohledávek zajištěných nebo nepřímo financovaných vládou tohoto druhého smluvního státu, jeho místními úřady, ústřední bankou tohoto druhého smluvního státu nebo finanční institucí, která je plně ve vlastnictví tohoto státu, jsou bez ohledu na ustanovení odstavce 2 osvobozeny od daně v prvně zmíněném smluvním státě.

4. Výraz „úroky“ použitý v tomto článku označuje příjem z veřejných dluhopisů, obligací, zajištěných i nezajištěných zástavním právem na nemovitosti, poskytujících i neposkytujících právo na účast na zisku, a jiné pohledávky jakéhokoli druhu, jakéhokoli rozdíly, o které částka zaplacená na vyrovnání takových pohledávek převyšuje částku půjčky, i jakýkoliv jiný příjem, který je postaven daňovými předpisy smluvního státu, ve kterém je zdroj příjmu, na roveň příjmu z půjček.

5. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužije, jestliže příjemce úroků, který má bydliště či sídlo v jednom smluvním státě, má v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, stálou provozovnu, s níž je skutečně spojena pohledávka, která je zdrojem úroků. V tomto případě se použijí ustanovení článku 7.

6. Předpokládá se, že úroky mají zdroj v určitém smluvním státě, je-li plátcem tento smluvní stát sám, jeho místní úřad nebo osoba mající v tomto smluvním státě bydliště či sídlo. Jestliže však osoba, která úroky platí, ať má nebo nemá bydliště či sídlo v některém smluvním státě, má v jednom smluvním státě stálou provozovnu, ve spojení s níž vznikl dluh, z něhož se úroky platí, a jestliže takové úroky nese ke své tíži tato stálá provozovna, předpokládá se, že tyto úroky mají zdroj v tom smluvním státě, ve kterém je stálá provozovna umístěna.

7. Jestliže částka placených úroků, posuzována se zřetelem k pohledávce, ze které jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a příjemcem, nebo mezi oběma a třetí osobou, částku, kterou by byl smluvil plátec s příjemcem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto neposledy zmíněnou částku. Část platu, která ji přesahuje, bude v tomto případě podléhat zdanění podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 12

1. Licenční poplatky mající zdroj v jednom smluvním státě a placené osobě, která má bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém smluvním státě.

2. a) Průmyslové licenční poplatky mohou být zdaněny ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj, a to podle právních předpisů tohoto smluvního státu. Daň takto stanovená však nepřesáhne 10 % hrubé částky licenčních poplatků.

b) Kulturní licenční poplatky budou osvobozeny od daní ve smluvním státě, ve kterém je jejich zdroj.

3. a) Výraz „průmyslové licenční poplatky“ použitý v odstavci 2 označuje platy jakéhokoli druhu přijaté náhradou za užití nebo za právo na užití jakéhokoli patentu, ochranné známky, návrhu nebo modelu, plánu, tajemného návodu nebo výrobního postupu, nebo za užití nebo za právo na užití průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení, nebo za informace, které se vztahují na zkušenosti nebylé v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké.

b) Výraz „kulturní licenční poplatky“ použitý v odstavci 2 označuje platy jakéhokoli druhu přijaté náhradou za užití nebo za právo na užití jakéhokoli autorského práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému včetně kinematografických filmů a filmů nebo pásek pro rozhlasová nebo televizní vysílání.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže příjemce licenčních poplatků mající bydliště či sídlo v jednom smluvním státě má v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, stálou provozovnu, s níž je skutečně spojeno právo nebo majetek, které jsou zdrojem licenčních poplatků. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj v určitém smluvním státě, je-li plátcem tento smluvní stát sám, jeho vlastní úřad nebo osoba mající bydliště či sídlo v tomto smluvním státě. Jestliže však osoba, která platí licenční poplatky, ať má nebo nemá bydliště či sídlo v některém smluvním státě, má v jednom smluvním státě stálou provozovnu, ve spojení s níž vznikl závazek platit licenční poplatky, a jestliže takové licenční poplatky nese ke své tíži tato stálá provozovna, předpokládá se, že tyto licenční poplatky mají zdroj v tom smluvním státě, ve kterém je stálá provozovna umístěna.

6. Jestliže částka placených licenčních poplatků, posuzováno se zřetelem k užívání, právu nebo informaci, za které jsou placeny, přesahuje v důsledku zvláštních vztahů existujících mezi plátcem a příjemcem, nebo mezi oběma a třetí osobou částku, kterou by byl smluvil plátec s příjemcem, kdyby nebyly takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto naposledy zmíně-

nou částku. Část platů, která ji přesahuje, bude v tomto případě podrobena zdanění podle právních předpisů každého smluvního státu s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

1. Zisk ze zcizení nemovitého majetku, jehož definice je uvedena v článku 6 odstavec 2, může být zdaněn ve smluvním státě, ve kterém je takový majetek umístěn.

2. Zisk ze zcizení každého jiného než nemovitého majetku, který je částí provozního majetku stálé provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, nebo každého jiného než nemovitého majetku příslušejícího ke stálé základně, kterou osoba mající bydliště v jednom smluvním státě má v druhém smluvním státě pro výkon svobodného povolání, včetně zisku ze zcizení takové stálé provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stálé základny, může být zdaněn v tomto druhém smluvním státě. Avšak zisk docílený osobou mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě ze zcizení lodí nebo letadel používaných v mezinárodní dopravě a každého jiného než nemovitého majetku příslušejícího k provozu takových lodí nebo letadel podléhá zdanění pouze v tomto smluvním státě.

3. Zisk docílený osobou mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě ze zcizení majetkových hodnot jiných než těch, o nichž se pojednává v odstavcích 1 a 2, podléhá zdanění jen v tomto smluvním státě.

Článek 14

1. Příjem, který osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá za služby poskytované při výkonu svobodného povolání nebo jiné nezávislé činnosti podobné povahy, podléhá zdanění pouze v tomto smluvním státě, ledaže tato osoba má pravidelně k dispozici v druhém smluvním státě stálou základnu pro výkon svých činností. Jestliže má takovou stálou základnu, může být příjem zdaněn v tomto druhém smluvním státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém jej lze přičítat této stálé základně.

2. Výraz „svobodná povolání“ zahrnuje obzvláště nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelské, a nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních.

Článek 15

1. Mzdy, platy a jiné podobné odměny, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá z důvodu zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 16, 18, 19, 20 a 21 zdanění jen v tomto smluvním státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté

z tohoto zaměstnání zdaněny v tomto druhém smluvním státě.

2. Odměny, které osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá z důvodu zaměstnání vykonávaného v druhém smluvním státě, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v prvně zmíněném smluvním státě, jestliže:

- a) příjemce se zdržuje v tomto druhém smluvním státě během jednoho nebo více období, která vcelku nepřekročí 183 dnů v příslušném kalendářním roce, a
- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo ve jménu zaměstnavatele, který nemá bydliště či sídlo v tomto druhém smluvním státě, a
- c) odměny nejdou k tíži stále provozovně nebo stále základně, kterou má zaměstnavatel v tomto druhém smluvním státě.

3. Odměny z důvodu zaměstnání vykonávaného na palubě lodi nebo letadla používaných v mezinárodní dopravě podnikem některého smluvního státu mohou být bez ohledu na předcházející ustanovení tohoto článku zdaněny v tomto smluvním státě.

Článek 16

Odměny, které osoba mající bydliště v některém smluvním státě pobírá jako člen správní nebo dozorčí rady společnosti, která má sídlo v druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém smluvním státě.

Článek 17

1. Příjem, který pobírají veřejně vystupující divadelní, filmoví, rozhlasoví nebo televizní umělci a hudebníci nebo sportovci z této své osobní činnosti, může být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněn ve smluvním státě, ve kterém jsou tyto činnosti umělců a sportovců vykonávány.

Takový příjem se však v tomto smluvním státě osvobodí od daně, jestliže takové činnosti vykonávají fyzické osoby, které mají bydliště v druhém smluvním státě, podle zvláštního programu kulturních výměn, dohodnutého vládami obou smluvních států.

2. Jestliže příjem týkající se osobní činnosti umělců nebo sportovců, nepřipadá tomuto umělci nebo sportovci samému, ale jiné osobě, může být tento příjem zdaněn bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 ve smluvním státě, ve kterém jsou činnosti umělce nebo sportovce vykonávány.

Takový příjem se však v tomto smluvním státě osvobodí od daně, jestliže je pobírán z činnosti vykonávaných fyzickými osobami, které mají bydliště v druhém smluvním státě, podle zvláštního programu kulturních výměn dohodnutého vládami obou smluvních států a jestliže tento příjem připadá jiné osobě, která má bydliště či sídlo v tomto druhém smluvním státě.

Článek 18

Penze a jiné podobné platy, poukazované z důvodu dřívějšího zaměstnání osobě mající bydliště v některém smluvním státě a jakékoliv pravidelné opětlující se platy poukazované takové osobě podléhají zdanění pouze v tomto smluvním státě.

Článek 19

1. a) Odměny jiné než penze, vyplácené některým smluvním státem nebo jeho místním úřadem fyzické osobě za služby prokázané tomuto smluvnímu státu nebo jeho místnímu úřadu při výkonu funkcí ve státní správě podléhají zdanění jen v tomto smluvním státě.

b) Takové odměny však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže služby byly prokázány v tomto druhém smluvním státě, příjemce má bydliště v tomto druhém smluvním státě a

i) je státním občanem tohoto druhého smluvního státu nebo

ii) nezískal bydliště v tomto druhém smluvním státě jen za účelem konání těchto služeb.

2. a) Jakékoliv penze vyplácené některým smluvním státem nebo jeho místním úřadem nebo z fondů, jimž poskytují příspěvky, fyzické osobě za služby prokázané tomuto smluvnímu státu nebo jeho místnímu úřadu podléhají zdanění pouze v tomto smluvním státě.

b) Takové penze však podléhají zdanění pouze v druhém smluvním státě, jestliže příjemce penze je státním občanem tohoto druhého smluvního státu a má v tomto druhém smluvním státě bydliště.

3. Ustanovení článků 15, 16, 17 a 18 se použijí na odměny a penze vyplácené za služby prokázané v souvislosti s průmyslovou nebo obchodní činností prováděnou některým smluvním státem nebo jeho místním úřadem.

Článek 20

1. Profesor nebo učitel, který dočasně navštíví některý smluvní stát po dobu nepřesahující dva roky, aby tam vyučoval nebo vedl výzkumné práce na univerzitě, koleji, škole nebo na jiném uznávaném vzdělávacím ústavu, a který má nebo bezprostředně před takovou návštěvou měl bydliště v druhém smluvním státě, podléhá pouze v tomto druhém smluvním státě dani z odměny za takové vyučování nebo výzkum.

2. Ustanovení odstavce 1 se nepoužije na příjem z výzkumné činnosti, jestliže se takový výzkum provádí v první řadě pro soukromý prospěch určité osoby nebo určitých osob.

Článek 21

Plat nebo příjem, který dostává na úhradu nákladů své výživy, vzdělání nebo praxe studující nebo učeň, který se zdržuje v některém smluvním státě pouze za účelem svého vzdělání, výcviku

nebo získání zvláštních technických zkušeností, a který má nebo bezprostředně před tím měl bydliště v druhém smluvním státě, se osvobodí od daně v první zmíněném státě; jestliže takové platby mu byly poukázány do tohoto první zmíněného státu ze zahraničí, nebo jestliže takový příjem pobíral za své osobní služby prokázané v první zmíněném smluvním státě v částce nepřesahující 600 000 japonských jenů nebo jejich protěhodnotu v československých korunách během kteréhokoliv daňového roku.

Článek 22

Části příjmu osoby mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě, které nejsou výslovně uvedeny v předcházejících člancích této smlouvy, podléhají zdanění jen v tomto státě.

Článek 23

Dvojitý zdanění příjmu se vyloučí tímto způsobem:

a) Jestliže osoba mající bydliště nebo sídlo v Japonsku pobírá příjem z Československa a jestliže tento příjem může být podle ustanovení této smlouvy zdaněn v obou smluvních státech, povolí se podle japonských předpisů o započtení zahraniční daně na japonskou daň započíst částku československé daně, která se platí z tohoto příjmu, na japonskou daň, vyměřenou této osobě. Částka, která se započte, však nepřesáhne takovou část japonské daně, která poměrně připadá na tento příjem.

b) i) Jestliže osoba mající bydliště či sídlo v Československu pobírá příjem, který může být podle ustanovení této smlouvy zdaněn v Japonsku, vyjme Československo s výhradou ustanovení odstavce ii) takový příjem ze zdanění. Při výpočtu daně z ostatního příjmu této osoby však může použít sazbu daně, která by se použila, kdyby vyňatý příjem nebyl takto vyňat ze zdanění.

ii) Jestliže osoba mající bydliště či sídlo v Československu pobírá příjem, který může být podle ustanovení článků 10, 11, 12, 16 a 17 této smlouvy zdaněn také v Japonsku, povolí Československo snížit daň z příjmu této osoby o částku rovnající se dani zaplacené v Japonsku. Částka, o kterou se daň sníží, však nepřesáhne takovou část československé daně vypočtené před tím, než bylo snížení daně povoleno, která poměrně připadá na příjem, který byl podle ustanovení článků 10, 11, 12, 16 a 17 této smlouvy zdaněn v Japonsku.

iii) Odvody placené československými státními hospodářskými organizacemi do státního rozpočtu se považují za československou daň.

Článek 24

1. Příslušníci jednoho smluvního státu, ať mají či nemají bydliště či sídlo v některém smluvním státě, nebudou podrobeni v druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo povinnosti s ním spojeným, které by byly jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být za stejných okolností podrobeni příslušníci tohoto druhého smluvního státu.

2. Zdanění stále provozovny, kterou podnik jednoho smluvního státu má v druhém smluvním státě, se neprovede v tomto druhém smluvním státě způsobem méně příznivým než zdanění podniků tohoto druhého smluvního státu, které vykonávají tutéž činnost.

Toto ustanovení nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal osobám majícím bydliště v druhém smluvním státě osobní srážky, slevy a snížení daně z důvodu osobního stavu nebo povinností k rodině, které přiznává osobám, které na jeho území mají bydliště.

3. Podniky jednoho smluvního státu, jejichž jmění je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo ve vlastnictví nebo pod kontrolou osoby nebo osob majících bydliště či sídlo v druhém smluvním státě, nebudou podrobeny v první zmíněném smluvním státě žádnému zdanění nebo povinnosti s ním spojeným, které by byly jiné nebo tíživější než zdanění a s ním spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeny jiné podobné podniky tohoto první zmíněného státu.

4. Výraz „zdanění“ označuje v tomto článku daň jakéhokoliv druhu a pojmenování.

Článek 25

1. Jestliže se osoba mající bydliště či sídlo v některém smluvním státě domnívá, že opatření učiněná jedním nebo oběma smluvními státy mají nebo budou mít za následek pro ni zdanění, které není v souladu s touto smlouvou, může nezávisle na opravných prostředcích, které poskytuje zákonodárství těchto smluvních států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, ve kterém má bydliště či sídlo.

2. Příslušný úřad se bude snažit, aby otázku upravil vzájemnou dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu za účelem zamezení zdanění, které není ve shodě s touto smlouvou, jestliže bude námitku považovat za odůvodněnou a jestliže sám nebude s to najít uspokojivé řešení.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit vzájemnou dohodou obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo aplikaci této smlouvy. Mohou se také vzájemně poradit za účelem vyloučení dvojího zdanění v případech, které nejsou upraveny touto smlouvou.

4. Příslušné úřady smluvních států mohou vejit v přímý styk za účelem dohody ve smyslu předchozích odstavců.

Článek 26

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat informace nutné pro provádění této smlouvy a vnitrostátních zákonů smluvních států, týkajících se daní, na které se tato smlouva vztahuje, pokud zdanění, které upravují, je v souladu s touto smlouvou. Všechny informace takto vyměněné budou považovány za tajné a mohou být sděleny jen osobám nebo úřadům pověřeným vyměňováním nebo vybíráním daní, které jsou předmětem této smlouvy.

2. Ustanovení odstavce 1 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají jednomu ze smluvních států povinnost:

- a) provést administrativní opatření, která by byla v rozporu s právními předpisy nebo správní praxí tohoto nebo druhého smluvního státu;
- b) poskytnout informace, které by nemohly být dosaženy na základě právních předpisů nebo normální administrativní praxe tohoto nebo druhého smluvního státu, nebo
- c) poskytnout informace, které by odhalily živnostenské, podnikové, průmyslové, obchodní nebo profesionální tajemství nebo výrobní postup nebo informace, jejichž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem (ordre public).

Článek 27

Ustanovení této smlouvy se nedotýká daňových výsad, které diplomatické a konzulární funk-

cionáři požívají podle obecných pravidel mezinárodního práva nebo podle ustanovení zvláštních dohod.

Článek 28

1. Tato smlouva bude ratifikována a ratifikační listiny budou vyměněny v Tokiu co nejdříve.

2. Tato smlouva nabude platnosti 30. dnem po výměně ratifikačních listin a bude se v obou smluvních státech aplikovat na příjem za všechny daňové roky, které počnou 1. ledna kalendářního roku následujícího po roce, ve kterém tato smlouva nabude platnosti, nebo později.

Článek 29

Tato smlouva se sjednává na neurčitou dobu. Každý smluvní stát ji však může vypovědět písemnou výpovědí zaslanou diplomatickou cestou druhému smluvnímu státu nejpozději 30. června každého kalendářního roku po uplynutí lhůty pěti roků ode dne, kdy smlouva nabyla platnosti. V takovém případě se smlouva již nepoužije v obou smluvních státech na příjem za všechny daňové roky, které počnou 1. ledna kalendářního roku následujícího po roce, ve kterém byla dána výpověď, nebo později.

Na důkaz toho podepsaní, kteří k tomu byli řádně zmocněni, podepsali tuto smlouvu.

Dáno ve dvojím vyhotovení v Praze dne 11. října 1977 v anglickém jazyce.

Za Československou
socialistickou republiku:

František Hájek v. r.

Za Japonsko:

Fumihiko Suzuki v. r.

47

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 16. února 1979

**o Dohodě o kulturní a vědecké spolupráci mezi vládou Československé socialistické republiky
a vládou Hašemitského království Jordánsko**

Dne 3. května 1978 byla v Ammánu podepsána Dohoda o kulturní a vědecké spolupráci mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Hašemitského království Jordánsko. Doho-

da vstoupila v platnost na základě svého článku 12 dnem 3. ledna 1979.

Český překlad textu Dohody se vyhláší současně.

První náměstek:

Ing. Knížka v. r.

DOHODA

**o kulturní a vědecké spolupráci mezi vládou Československé socialistické republiky
a vládou Hašemitského království Jordánsko**

Vláda Československé socialistické republiky a vláda Hašemitského království Jordánsko,

přejíce si rozvíjet přátelské styky a spolupráci mezi národy obou zemí v oblasti vědy, školství, kultury a informací, zdravotnictví, umění a sportu,

berouce v úvahu, že uznání zásad svrchovanosti, národní nezávislosti a rovných práv a výhod je v oboustranném zájmu jejich zemí, rozhodly se uzavřít tuto dohodu:

Článek 1

Smluvní strany budou rozvíjet spolupráci mezi vědeckými a výzkumnými institucemi obou zemí těmito formami:

- a) výměnou vědeckých a výzkumných pracovníků,
- b) výměnou vědeckých knih, publikací a jiného informačního materiálu.

Článek 2

Smluvní strany budou podporovat spolupráci v oblasti školství tím, že budou:

- a) podporovat spolupráci mezi univerzitami a jinými vysokými školami obou zemí,

- b) umožňovat vzájemné výměny profesorů a učitelů,

- c) poskytovat stipendia studentům a postgraduátům obou zemí v souladu se svými možnostmi,

- d) podporovat výměny literatury a informací o hospodářství, zeměpisu, dějinách a kultuře obou zemí za účelem zajištění objektivních informací o druhé zemi v učebnicích a učebních osnovách,

- e) podporovat výměny učebnic, učebních pomůcek a informací z oblasti školství.

Článek 3

Smluvní strany budou zkoumat možnosti, jak zajistit vykonaným studiím, složeným zkouškám a získaným diplomům na území jedné ze smluvních stran částečnou nebo úplnou platnost také na území druhé smluvní strany. Budou-li to považovat za nezbytné, uzavřou o tom zvláštní dohodu.

Článek 4

Smluvní strany budou podporovat spolupráci v oblasti literatury, divadla, hudby, výtvarného umění a v dalších oblastech kultury, a to těmito formami:

- a) výměnou spisovatelů, umělců, skladatelů a dalších osobností kulturního života, aby se mohli seznámit s úspěchy v druhé zemi,
- b) výměnou uměleckých souborů k pořádání koncertů a představení,
- c) organizováním uměleckých a propagačních výstav v druhé zemi,
- d) překládáním a vydáváním literárních děl z druhé země,
- e) organizováním kulturních akcí u příležitosti státního svátku druhé země.

Článek 5

Smluvní strany budou podporovat spolupráci mezi muzei, knihovnami a jinými kulturními zařízeními formou výměn knih, publikací a mikrofilmů.

Článek 6

Smluvní strany budou podporovat spolupráci v oboru archeologie a ochrany památek, a to zejména formou výměn archeologických expedic a pracovníků z oboru ochrany památek, jakož i publikací.

Článek 7

Smluvní strany budou podporovat přímou spolupráci mezi tiskovými agenturami, rozhlasovými, filmovými a televizními organizacemi obou zemí, jakož i návštěvy novinářů, redaktorů a pracovníků filmu.

Článek 8

Obě strany budou usnadňovat vzájemně zvané osob na kongresy, konference, festivaly a jiné

akce mezinárodního charakteru organizované druhou zemí v oblasti školství, kultury a umění.

Článek 9

Obě strany budou podporovat spolupráci v oblasti sportu a mezi mládeží obou zemí.

Článek 10

Každá ze smluvních stran zajistí v souladu s platnými právními předpisy osobám vyslaným druhou smluvní stranou potřebné podmínky pro jejich činnost na základě této dohody.

Článek 11

Za účelem usnadnění plnění této dohody budou smluvní strany uzavírat programy spolupráce na určité časové období, které budou zahrnovat dohodnuté akce, jakož i jejich finanční podmínky.

Článek 12

Tato dohoda podléhá schválení podle vnitrostátních předpisů každé ze smluvních stran a vstoupí v platnost dnem, kdy si obě smluvní strany písemně oznámí toto schválení.

Tato dohoda bude v platnosti po dobu pěti let a poté bude mlčky prodlužována vždy na další období dvou let, pokud ji jedna ze stran písemně nevypoví nejméně šest měsíců před uplynutím příslušného období platnosti.

Dáno v Ammánu dne 3. května 1978 ve dvou vyhotoveních v jazyce anglickém.

Za vládu

Československé socialistické republiky:

Ing. Bohuslav Cháoupek v. r.

Za vládu

Hašemitského království Jordánsko:

Hasan Ibráhím v. r.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Federální ministerstvo financí a ministerstva financí České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky

vydala dne 8. ledna 1979 **výnos o oprávnění Federálního cenového úřadu, Českého cenového úřadu a Slovenského cenového úřadu k povolování úlev z dodatkových odvodů za porušení cenových předpisů** (FMF čj. VI/1-129/79, MF ČSR čj. 154/671/79 a MF SSR čj. 81/174/79).

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. dubna 1979 a bude otištěn ve Finančním zpravodaji.

Do výnosu lze nahlédnout u všech finančních správ a finančních odborů národních výborů.

Federální ministerstvo zemědělství a výživy

vydalo na základě § 30 odst. 1 písm. c) zákona č. 53/1966 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění zákona č. 75/1976 Sb. (úplné znění vyhlášeno pod č. 124/1976 Sb.) v dohodě s federálním ministerstvem pro technický a investiční rozvoj, ministerstvem zemědělství a výživy České socialistické republiky, ministerstvem zemědělství a výživy Slovenské socialistické republiky, ministerstvem výstavby a techniky České socialistické republiky a ministerstvem výstavby a techniky Slovenské socialistické republiky **směrnici ze dne 22. listopadu 1978 čj. FM 015-900/1978 k zajištění jednotného postupu při odnímání zemědělské půdy zemědělské výroby v chatových lokalitách a zahrádkových osadách.**

Směrnice nabyla účinnosti dnem 1. 1. 1979 a byla publikována ve Věstníku MZVZ ČSR, částka 1 z 2. ledna 1979, ročník XXVI, pod poř. č. 1/1979.

Do Věstníku MZVZ ČSR lze nahlédnout v odboru legislativním a právním federálního ministerstva zemědělství a výživy.

Správa federálních hmotných rezerv

vydala podle § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev a podle § 95 zákoníku práce, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a s ústředním výborem Odborového svazu pracovníků státních orgánů, peněžnictví a zahraničního obchodu **výnos č. 4 ze dne 1. 12. 1978 čj. SP-181/78, kterým se mění a doplňuje výnos č. 1 ze dne 30. června 1976 čj. SP-100/76 o odměňování dělníků v organizaci SKLADEX, výnos č. 2 ze dne 30. června 1976 čj. SP-101/76 o odměňování technickohospodářských pracovníků organizace SKLADEX ve znění výnosu č. 3 ze dne 1. dubna 1978 čj. SP-22/1978.**

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1979 a lze do něho nahlédnout na Správě federálních hmotných rezerv.

Ústřední ředitel Československého rozhlasu

vydal podle § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a ústředním výborem Odborového svazu pracovníků umění, kultury a společenských organizací **výnos ze dne 1. srpna 1978, kterým se mění výnos ze dne 16. listopadu 1967 o úpravě platových poměrů uměleckých pracovníků hudební oblasti Československého rozhlasu, ve znění výnosu ze dne 19. prosince 1968.**

Výnosem se upravuje znění § 2, kde se za odstavec 2 vkládá odstavec 3 (zvýšení horní hranice měsíčních platových rozpětí pro dirigenty a členy SOČRu a pro členy Pěveckého sboru Čs. rozhlasu); dosavadní odstavec 3 se označuje jako odstavec 4.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. srpna 1978 a byl uveřejněn v Ústředním věstníku Čs. rozhlasu, částka 17/1978 pod poř. č. 38.

Ústřední ředitel Československého rozhlasu

vydal podle § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a s ústředním výborem Odborového svazu pra-

covníků umění, kultury a společenských organizací **výnos** ze dne 29. 9. 1978, kterým se mění a doplňuje výnos ze dne 30. 1. 1976 o odměňování technickohospodářských pracovníků Čs. rozhlasu.

Výnosem se upravuje znění § 1, odstavec 2 (vztahuje se navíc na pracovníky ústředně řízených vzdělávacích zařízení), k § 3 se připojuje odstavec 4 (úprava základního platu pracovníkům mladším 45 let, kteří nemají požadované školní vzdělání), § 18 (poskytování příspěvků), k § 20 se připojují odstavce 8 a 9 (nástupní platy).

Dále se výnosem upravuje příloha č. 1 v části I (nomenklatura technickohospodářských funkcí), v části II (zásady pro členění organizací, vnitropodnikových útvarů a funkcí do velikostních skupin) a v části III (pracovní charakteristiky společných funkcí a pracovních činností) příloha č. 2 v části I (používání kvalifikačního katalogu technickohospodářských funkcí a pracovních činností), v části II (hodnocení školního vzdělání pro účely odměňování) a příloha č. 3 (platové tarify).

Výnos nabyl účinnosti dnem 1. 1. 1979 a byl uveřejněn v Ústředním věstníku Čs. rozhlasu, částka 20/1978 pod poř. č. 45.

Náměstek ústředního ředitele Čs. rozhlasu pro techniku, ekonomiku a správu

vydal podle § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, a v dohodě s ústředním výborem Odborového svazu pracovníků umění, kultury a společenských organizací **výnos** ze dne 1. dubna 1977 o odměňování pracovníků závodních a školních stravovacích a ubytovacích zařízení Československého rozhlasu. Odměňování pracovníků závodních a školních stravovacích a ubytovacích zařízení Československého rozhlasu se řídí výnosem federálního ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. července 1976 čj. II/5-625/76-7307 a prováděcími pokyny Čs. rozhlasu, uvedenými v příloze tohoto výnosu. Pro pracovníky závodních a školních stravovacích a ubytovacích zařízení Československého rozhlasu, na které se výnos vztahuje, pozbývá platnosti výnos ministerstva vnitřního obchodu ze dne 27. 7. 1968 čj. 33 380/1968 (Věstník Čs. rozhlasu, částka 14/1968), kterým se mění výnos č. 2/1967 Zpravodaje MVO číslo 9—10/1967.

Výnos nabyl účinnosti dnem 16. 4. 1977 a byl uveřejněn v Ústředním věstníku Čs. rozhlasu, částka 14/1977 pod poř. č. 35.

Ministerstvo vnitra Slovenské socialistické republiky

vydalo podle § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, s ministerstvem práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky a se slovenským výborem Odborového svazu pracovníků státních orgánů, peněžnictví a zahraničního obchodu **výnos** ze dne 15. března 1979 č. VVS/4-649/1978 o odměňování pracovníků inspekce veřejného pořádku národních výborů.

Výnosem je stanovena nomenklatura funkcí a základních platů a pracovní i kvalifikační charakteristika funkcí pro zařazení pracovníků inspekce veřejného pořádku národních výborů do funkcí a pro stanovení jejich platů.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. května 1979.

Výnos bude uveřejněn v Bulletinu ministerstva vnitra Slovenské socialistické republiky pro národní výbory; lze do něho nahlédnout na odborech vnitřních věcí krajských národních výborů a okresních národních výborů.

OZNÁMENÍ O UZAVŘENÍ MEZINÁRODNÍCH SMLUV

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 24. listopadu 1978 byl v Praze podepsán Protokol mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Korejské lidové demokratické republiky o výměně zboží a platech v roce 1979.

Protokol vstoupil na základě svého článku 6 v platnost dnem podpisu s účinností od 1. ledna 1979 a bude platit do 31. prosince 1979.

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 29. ledna 1979 byl v Praze podepsán První protokol o některých změnách Dohody mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Mongolské lidové republiky o hospodářské spolupráci v letech 1976—1980 ze dne 7. října 1975.

Protokol vstoupil na základě svého článku 4 v platnost dnem podpisu.

Federální ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 29. ledna 1979 byl v Praze podepsán Třetí protokol o některých změnách Dohody mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Mongolské lidové republiky o poskytnutí hospodářské a technické pomoci Československou socialistickou republikou Mongolské lidové republice v letech 1971—1975 ze dne 29. března 1971.

Protokol vstoupil na základě svého článku 4 v platnost dnem podpisu.